

Arrest

nr. 227 379 van 11 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 september 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekers en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 6 augustus 2019 worden verzoekers, die beide verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, door de grensinspectie te Zaventem aangetroffen zonder identiteitsdocumenten. Op 7 augustus 2019 worden zij vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en verzoeken zij om internationale bescherming. Op 17 september 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen die op dezelfde dag aan verzoekers per drager worden betekend.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, H. K. (...), verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en van Koerdische origine te zijn. U was woonachtig in het dorp Bawze gelegen in de provincie Sulimaniya. Samen met uw neef Z. A. B. (...) transporteerde u sinds 2016 alcohool van Sershaw naar Serdol – een punt in de bergen net voor de Iraanse grens. In het dorp Sershaw was ook een PKK basis gestationeerd omdat de PKK 'takten' op de smokkel legt. Gedurende de jaren kende u verschillende PKK leden van de basis en bezocht u de basis een 3 tal keer waaronder 1 maal samen met uw neef. In juni 2019 verbleef u samen met uw neef in Sershaw. Jullie verbleven er samen 25 dagen alvorens jullie op 1/07/2019 naar huis gingen om jullie familie te bezoeken. Jullie kwamen rond 14 uur thuis en enkele uren later hoorde u hevige bombardementen uit Sershaw. Rond 21u werd u door een PKK lid van die basis gebeld met de vraag waar u was. Toen u antwoordde dat u thuis was werden u en uw neef van verraad beschuldigd en kregen jullie de schuld van het bombardement. Hij stelde dat jullie gedood zouden worden. U ging direct hierna naar uw neef en na overleg met jullie familie werd besloten dat jullie moesten vluchten. Diezelfde nacht werden jullie naar een oom van uw neef in Galadise gebracht. Daar hoorden jullie dat de PKK in jullie huis was geweest op zoek naar jullie. De volgende ochtend werden u en neef naar een boerderij van de oom van Z. (...) gebracht en kregen jullie af en toe nieuws over bedreigingen van de PKK. Jullie familie poogde te bemiddelen met de PKK maar dit mislukte. Ook hun vraag aan de mensen van de machtige politieke partij PUK viel in dovemansoren gezien zij jullie niet konden beschermen. Na een verblijf van een maand op de boerderij werd besloten dat jullie het land moesten verlaten. Jullie familie regelde een smokkelaar die jullie naar Dubai bracht - in werkelijkheid Amman zoals uit de toegevoegde informatie blijkt. Na een week vlogen jullie met behulp van valse paspoorten naar Zaventem. Daar werden jullie omwille van valse papieren door de douane tegengehouden en overgebracht naar het gesloten centrum 'Caricole' vanwaar jullie een verzoek tot internationale bescherming indienden. Om jullie verzoek te ondersteunen legden jullie volgende documenten neer: foto's en auditieve opnames.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u waarschijnlijk, te kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat uw identiteit of nationaliteit had kunnen bewijzen, hebt vernietigd of u ervan hebt ontdaan, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Uit jullie verklaringen blijkt dat jullie de PKK vrezen omdat zij jullie beiden van spionage beschuldigen. Echter werden vaststellingen gedaan die de door jullie verklaarde vrees ongeloofwaardig maken.

Zo werden meerdere tegenstrijdigheden vastgesteld in de verklaringen van u en uw neef en jullie onderlinge verklaringen die raken aan de kern van jullie asielrelaas.

Zo verklaarde u dat u 2 of 3 keer naar de de PKK basis in Sershaw was geweest en dit 1 maal in de aanwezigheid van uw neef was. U kon niet zeggen wanneer u de laatste keer de basis hebt bezocht maar schatte dit in eerste instantie in 2017. Tijdens dit laatste bezoek zou uw neef niet meegeweest zijn. Gevraagd in welk jaar u met uw neef de basis bezocht stelde u dit niet te weten maar dat dit 2017 of 2018 was (CGVS p.17-18). Los van het incoherente karakter in uw verklaringen gaf uw neef aan dat jullie in 2019 de basis samen hebben bezocht en dat dit tijdens jullie laatste verblijf in Sershaw was, ongeveer 2 weken voor het bombardement op de basis en bijgevolg voor de start van jullie problemen (CGVS neef p.4-5). Geconfronteerd met uw verklaringen hieromtrent stelde hij niet te weten waarom u dit had verklaard, maar bleef hij erbij dat jullie de laatste keer in 2019 waren geweest (CGVS neef p.10). Dergelijke verregaande tegenstrijdigheid over wanneer jullie de laatste keer de PKK basis hebben bezocht is niet aannemelijk.

Voorts verklaarde u dat u na de dreigtelefoon naar Z. (...) ging om hem over de telefoon te informeren en de familie (waaronder uw oom) nadien naar het huis van Z. (...) kwam om het probleem te

bespreken. U bevestigde dit overigens meerdere keren (CGVS p.22). Uw neef verklaarde dat u inderdaad na het ontvangen van de dreigtelefoon naar hem ging, u 15 minuten bleef, maar dat jullie dan naar de oom gingen om daar samen met familieleden het probleem te bespreken (CGVS neef p.6-7). Geconfronteerd met uw verklaringen hieromtrent kwam uw neef niet verder dan dit te ontkennen en aan te geven dat jullie naar de oom gingen om het probleem met de familie te bespreken (CGVS neef p.10). Dergelijke tegenstrijdigheid over waar jullie samenkwamen om samen met jullie familieleden een oplossing te vinden ondergraaft verder de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Verder waren jullie verklaringen met betrekking tot de contacten die jullie familie met de PKK had weinig coherent. Zo antwoordde u in eerste instantie – voor de middagpauze - op de vraag of uw familie of deze van uw neef de PKK hebben proberen te contacteren enkel dat ze naar jullie huis of naar het huis van uw oom kwamen om jullie locatie te weten en jullie familie hen dan antwoordde dat jullie er enkel waren om te werken en niet aan spionage deden (CGVS p.15). Na de pauze werd nogmaals op de kwestie teruggekomen en stelde u plots dat uw familie de PKK had gecontacteerd, al bleef u op de vlakte of dit telefonisch of persoonlijk was. Geconfronteerd met uw bewering als zouden die contacten er niet geweest zijn – u sprak er in elk geval niet over hoewel de vraag vrij expliciet was- gaf u aan dat ze gepoogd hebben de PKK te contacteren. Gevraagd of ze dan contact met de PKK hebben gehad gaf u dan weer aan dat ze contact hebben genomen of naar een PKK leider zijn geweest of dat de PKK is gekomen om uiteindelijk te verklaren dat u niet 100 procent zeker weet of ze er geweest zijn of gepoogd hebben de PKK te contacteren maar dat u weet dat uw familie hen zei dat jullie geen spionnen waren. Uiteindelijk stelde u zeker te weten dat uw familie contact heeft opgenomen met de PKK, los van de huiszoekingen, maar dat u niet weet of ze hen belden of ze geweest zijn noch wanneer dit gebeurd zou zijn. Welk nieuws u eerst hoorde, namelijk het nieuws dat de familie de PKK had gecontacteerd of het nieuws dat zij de PUK hebben gecontacteerd kon u evenmin zeggen (CGVS p.24-26). Uw neef verklaarde echter dat familieleden naar de PKK basis zijn geweest om er te praten met PKK leden maar zij niet tevreden waren met de verheldering waarna zij naar de leiders van de PUK stapten. Jullie waren samen op de boerderij toen hij eerst te weten kwam dat familieleden naar de PKK basis zijn geweest en enkele dagen later kwam hij te weten dat familieleden naar de leiders van de PUK zijn geweest (CGVS neef p.8-9). Het komt dan ook zeer onaannemelijk over dat uw neef concreet kon zeggen dat familieleden naar de PKK basis zijn geweest om het probleem met hen te bespreken terwijl u amper kon zeggen of ze effectief contact met de PKK hebben gehad, laat staan op welke wijze zij de PKK hebben gecontacteerd. Evenmin kon u zeggen welk nieuws u eerst hoorde hetgeen evenzeer weinig waarschijnlijk is gezien uw neef verklaarde dat er 2-3 dagen tussen beiden informatieoverdrachten lagen. Hiermee samenhangend legde uw neef bovendien inzake deze bezoeken incoherente verklaringen af. Zo gaf hij aan dat de oom naar de PKK basis was geweest maar kon hij niet zeggen of de oom alleen is geweest. Echter gaf hij in zijn DVZ verklaringen nog aan dat de oom samen met andere grote mannen naar de PKK was gestapt (DVZ vragenlijst neef 3.5). Hiermee geconfronteerd stelde hij dat hij hiermee de bekende ouderen bedoelde. Geconfronteerd met zijn verklaring dat hij niet wist of de oom alleen is geweest, kwam hij niet verder dan te stellen dat hij niet weet of die mensen al dan niet meewaren hetgeen niet overeenstemming kan worden gebracht met zijn verklaringen op de DVZ hieromtrent (CGVS neef p.8-10).

Verder legde u opmerkelijke verklaringen af betreffende de inspanningen die de PKK deed om jullie te lokaliseren. Gevraagd welke concrete inspanningen de PKK deed om jullie te lokaliseren gaf u aan dat zij tot op heden huizen van familieleden doorzoeken (CGVS p.12). Gevraagd of zij nog andere inspanningen gedaan hebben om jullie te lokaliseren stelde u dat ze ook bij uw oom langs vaderskant zijn geweest die evenzeer in Bawze woont. Gevraagd of zij nog andere inspanningen gedaan hebben om jullie te lokaliseren bleef u op de vlakte en stelde u vaagweg dat ze zoekacties en dreigementen doen en niet zullen stilstaan. Gevraagd of de PKK, voorzover u weet, jullie enkel in Bawze gezocht heeft bevestigde u dit (CGVS p.12-13). Uw neef verklaarde echter dat hij van zijn oom gehoord had dat de PKK ook naar jullie informeerde in Galadise op het moment dat jullie op de boerderij net buiten Galadise verbleven (CGVS neef, p.9). Dat u, ondanks meerdere concrete vragen naar de inspanningen van de PKK om jullie te vinden, geen melding maakt van deze zoekacties in Galadise terwijl u en uw neef er toen vlakbij verbleven is niet aannemelijk, te meer uw neef dit zowel op de DVZ als op het CGVS aanhaalde hetgeen het belang ervan verder indiceert.

Voorts legde u ook incoherente verklaringen af over waar u zich bevond toen u hoorde dat er huiszoekingen bij jullie thuis plaatsvonden. Initieel gaf u aan dat jullie bij de boerderij aankwamen toen jullie het nieuws over de huiszoekingen van de PKK bij jullie thuis vernamen (CGVS p.13). Echter gaf u na de middagpauze aan dat jullie nog in het huis van de oom waren toen jullie het nieuws over de huiszoekingen van de PKK vernamen. Geconfronteerd met uw initiële verklaringen hieromtrent

ontkende u simpelweg dit te hebben gezegd en ontkende u dat u zei dat u aan de boerderij was toen u het nieuws over de huiszoekingen vernam (CGVS p.24-25). Echter blijkt duidelijk uit uw verklaringen dat u wel degelijk stelde bij de boerderij aan te komen toen u het nieuws vernam waardoor dergelijke uitleg simpelweg niet klopt.

Bevestigend voor jullie gebrek aan geloofwaardigheid is het gegeven dat u en uw neef zelfs niet coherent waren over het tijdstip waarop jullie naar de boerderij werden gebracht. Gevraagd rond welk tijdstip jullie naar de boerderij werden gebracht gaf u aan dat het overdag was en toen om een concretere schatting werd gevraagd stelde u dat het tegen de middag was (CGVS p.23). Uw neef verklaarde echter dat jullie 's ochtends na het ontbijt naar de boerderij werden gebracht en het ontbijt ongeveer rond 8-9 uur was (CGVS neef p.7). Hoewel enige voorzichtigheid is geboden bij het interpreteren van tijdstippen is het niettemin opvallend dat jullie verklaringen hieromtrent niet overeenkomen, te meer uw neef een concreet referentiepunt -namelijk het ontbijt- aangeeft en jullie op andere vlakken wel zeer concrete tijdsinschattingen geven; rond 21u dreigetelefoon, om 14 u terug van het werk; verblijf van 20-25 dagen aldaar, 20-25 minuten/20 minuten tot een half uur op de basis geweest; rond 00u vertrokken naar Galadise en rond 1u aankomst daar (CGVS p.9, 11; CGVS neef p.6).

Een dergelijke opeenstapeling van tegenstrijdigheden is manifest voor de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven gezien deze allen raken aan de kern van jullie relaas. Gezien jullie sinds de start van jullie gezamenlijke problemen de facto altijd samen waren kan dan ook verwacht worden dat jullie coherente verklaringen kunnen afleggen betreffende de gebeurtenissen die geleid hebben tot jullie vertrek uit Irak hetgeen geenszins het geval is.

De door u en uw neef neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De foto's indiceren dat u en uw neef inderdaad meewerkten aan transporten hetgeen in bovenstaande op zich niet in twijfel wordt getrokken. Betreffende de auditieve opnames dient te worden gesteld dat dergelijke zaken makkelijk te ensceneren zijn en uit een opname niet kan worden afgeleid wie effectief de dreigementen uit, de beweegredenen en de context waarin dit gebeurde waardoor dergelijke bewijstukken als weinig objectief kunnen worden beschouwd en dan ook niet opwegen tegenover de zwaarwichtige vaststellingen die in bovenstaande met betrekking tot jullie geloofwaardigheid werden gedaan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de [provincie X] te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Na het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum kampt de regio met een zware politieke crisis en machtsstrijd tussen de Koerdische partijen, alsook een diepe economische crisis. De aanhoudende spanningen met de centraal-Iraakse regering omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, alsook de onduidelijke toekomst van de

zogeheten betwiste gebieden zet de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp, maar heeft tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden. Sinds 2016 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten sinds januari 2018 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold, voornamelijk in de provincie Suleymaniah. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Aan deze grondoffensieven kwam een einde nadat de Iraakse premier in september 2018 aan de federale grensautoriteiten de opdracht gaf de bewaking van de grens met Turkije te versterken.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen Koerdische rebellen, opnieuw sporadisch aanvallen uit op de Noord-Iraakse, meer bepaald op KDPI-doelwitten. De aanval in september 2018, waarbij Iran het hoofdkwartier van de KDPI viseerde, was de eerste Iraanse aanval waarbij er burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Sulimaniya in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Sulimaniya een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Sulimaniya actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Sulimaniya. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoeker werd genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Z. A. (...), verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en van Koerdische origine te zijn. U was woonachtig in het dorp Bawze gelegen in de provincie Sulimaniya. Samen met uw neef H. K. (...) transporteerde u sinds 2016 alcohol van Sershaw naar Serdol – een punt in de bergen net voor de Iraanse grens. In het dorp Sershaw was ook een PKK basis gestationeerd omdat de PKK 'taksen' op de smokkel legt. Gedurende de jaren kende u verschillende PKK leden van de basis en bezocht u de basis een 3 tal keer waaronder 1 maal samen met uw neef. In juni 2019 verbleef u samen met uw neef in Sershaw. Jullie verbleven er samen 25 dagen alvorens jullie op 1/07/2019 naar huis gingen om jullie familie te bezoeken. Jullie kwamen rond 14 uur thuis en enkele uren later hoorde u hevige bombardementen uit Sershaw. Rond 21u werd uw neef door een PKK lid van die basis gebeld met de vraag waar jullie waren. Toen uw neef antwoordde dat jullie thuis waren, werden u en uw neef van verraad beschuldigd en kregen jullie de schuld van het bombardement. Hij stelde dat jullie gedood zouden worden. Uw neef ging direct hierna naar uw huis en na overleg met jullie familie werd besloten dat jullie moesten vluchten. Diezelfde nacht werden jullie naar uw oom in Galadise gebracht. Daar hoorden jullie dat de PKK in jullie huis was geweest op zoek naar jullie. De volgende ochtend werden u en neef naar een boerderij van uw oom gebracht en kregen jullie af en toe nieuws over bedreigingen van de PKK. Jullie familie poogde te bemiddelen met de PKK maar dit mislukte. Ook hun vraag aan de mensen van de machtige politieke partij PUK viel in dovemansoren gezien zij jullie niet konden beschermen. Na een verblijf van een maand op de boerderij werd besloten dat jullie het land moesten verlaten. Jullie familie regelde een smokkelaar die jullie naar Dubai bracht – in werkelijkheid Amman zoals uit informatie blijkt. Na een week vlogen jullie met behulp van valse paspoorten naar Zaventem. Daar werden jullie omwille van valse papieren door de douane tegengehouden en overgebracht naar het gesloten centrum 'Caricole' vanwaar jullie een verzoek tot internationale bescherming indienden. Om jullie verzoek te ondersteunen legden jullie volgende documenten neer: foto's en auditieve opnames.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u waarschijnlijk, te kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat uw identiteit of nationaliteit had kunnen bewijzen, hebt vernietigd of u ervan hebt ontdaan, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich op exact dezelfde motieven als uw neef H. K. (...) baseert, namelijk de beschuldiging van de PKK, en er geen andere redenen zijn waarom u Irak ontvlucht bent.

In het kader van de door hem ingediende verzoek tot internationale bescherming werd, mede op basis van uw verklaringen, een beslissing tot weigering van vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen gezien de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

*De beslissing van uw neef luidt als volgt:
"(...)"*

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de [provincie X] te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Na het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum kampt de regio met een zware politieke crisis en machtsstrijd tussen de Koerdische partijen, alsook een diepe economische crisis. De aanhoudende spanningen met de centraal-Iraakse regering omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, alsook de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden zet de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp, maar heeft tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio

heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden. Sinds 2016 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten sinds januari 2018 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold, voornamelijk in de provincie Suleymaniah. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Aan deze grondoffensieven kwam een einde nadat de Iraakse premier in september 2018 aan de federale grensautoriteiten de opdracht gaf de bewaking van de grens met Turkije te versterken.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen Koerdische rebellen, opnieuw sporadisch aanvallen uit op de Noord-Iraakse, meer bepaald op KDPI-doelwitten. De aanval in september 2018, waarbij Iran het hoofdkwartier van de KDPI viseerde, was de eerste Iraanse aanval waarbij er burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Sulimaniya in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Sulimaniya een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Sulimaniya actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden

aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Sulimaniya. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"A. Aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling

Doordat, eerste onderdeel verwerende partij stelt dat verzoekers in hun asielrelaas zichzelf alsook onderling tegenspreken met betrekking tot bepaalde feitelijkheden die aan de basis liggen van hun vluchtmotieven, te weten hun vrees voor de PKK die verzoekers beschuldigen van spionage;

De tegenstrijdigheden betreffen meer bepaald:

- Het aantal keren dat verzoekster zich samen hebben begeven naar de PKK-basis in Shershaw en het tijdstip van het laatste bezoek daarvan;*
- Wat bezoekers precies ondernamen na het ontvangen van de dreigtelefoons, te weten bezoek aan de familie met al of niet de betrokkenheid/aanwezigheid van de oom;*
- Het initiatief van de contacten die plaatsvonden tussen de familie van verzoekers enerzijds en de PKK en PUK anderzijds;*
- De inspanningen die PKK-leden verrichtten om verzoekers te lokaliseren;*
- De plaats waar verzoekers zich bevonden toen ze hoorden dat er huiszoekingen bij hen thuis plaatsvonden;*
- Het tijdstip waarop verzoekers uiteindelijk naar de boerderij werden gebracht;*

Verzoekers werden op omstandige wijze gehoord middels VCI in het TCC op 6 september 2019 met de hulp van een tolk Sorani.

Het is een gegeven dat de communicatie via het scherm niet altijd helder en vlot verloopt.

Terwijl dat, verzoekers inderdaad kunnen vaststellen dat bij nalezing van hun respectievelijke hoorverslagen er tegenstrijdige verklaringen werden neergeschreven door verwerende partij;

Dat zij evenwel betwisten dat alle neergeschreven verklaringen op ieder punt overeenkomen met hun gezegden;

Dat als verwerende partij stelt dat de weerhouden tegenstrijdigheden de kern van het asielrelaas van verzoekers aantasten zij daarbij voorbij lijkt te gaan aan de vaststelling dat hetzelfde asielrelaas van

verzoeker ook zeer veel gelijklopende en coherente verklaring van verzoekers bevat die eveneens de kern van het asielrelaas van verzoekers raken;

Dat verder verzoekers zich de vraag stellen of alle verklaringen en gezegden wel op heldere wijze zijn overgekomen bij de tolk;

Dat het voor de aanwezige advocaat niet altijd eenvoudig is te verstaan wat precies de tolk vertaalt naar de protection officer toe aangezien die dicht naast elkaar zitten - ver af van verzoekers - en dus soms wel eens vergeten luid genoeg te praten opdat ook de asielzoeker en diens advocaat het kunnen horen en volgen; dat is zeker niet zonder belang voor de goede gang van zaken;

Dat het zeker niet is uitgesloten dat als gevolg van deze verstoorde communicatie bepaalde feitelijkheden niet precies zijn overgekomen bij de protection officer zoals ze door verzoekers werden verwoord;

Dat bij de uitoefening van haar onderzoek naar de gegrondheid van een onderzoek - zeker als dit moet plaatsvinden via VCI - de verwerende partij, noch de tolk onfeilbaar zijn.

Het kan ook niet zonder meer gesteld worden dat iedere tegenstrijdigheid in het betoog het gevolg moet zijn van een leugen of van een bedrieglijke verklaring die onmiddellijk de betrouwbaarheid van verzoekers in het gedrag brengt;

Dat als men maar lang genoeg ondervraagd men zowat altijd tegenstrijdigheden zal kunnen veroorzaken tussen twee betogen, veel hangt daarbij af van hoe de vraag precies gesteld door de ondervragende persoon en op welke wijze die vraag wordt begrepen door de recipiënt in een bepaalde context;

Dat in ieder geval op grond van een lezing van het overige deel van de persoonlijke onderhouden van verzoekers de verklaringen van verzoekers wel degelijk zeer gelijklopend en samenhangend zijn;

Dat verwerende partij ook niet voor onmogelijk houdt dat verzoekers met hun transportactiviteiten een potentiële bedreiging vormden voor de PKK in die zin dat zij zich inderdaad in een positie bevonden die hen kwetsbaar maakte (omwille van de informatie die ze bezaten) ten opzichte van andere partijen - zoals bij voorbeeld het Turkse leger maar ook andere strijdende partijen in de regio - en het dus aannemelijk voorkomt dat verzoekers door de PKK als spionnen worden aanzien, met alle mogelijke gevolgen van dien wat hun morele en fysieke integriteit betreft.

Dat de bestreden beslissing op dit punt niet op afdoende wijze werd gemotiveerd;

A. Aangaande de weigering van toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

Doordat verwerende partij ten onrechte stelt dat verzoekers nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek geraakt wordt om redenen die te maken hebben met haar specifieke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad; dat zij niet over elementen beschikt die erop wijzen dat in het hoofde van verzoekers omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat verzoekers een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld;

Terwijl dat de verslagen die verwerende partij zelf aanbrengt geenszins uitsluiten dat verzoekers niet het risico dreigen te worden van willekeurig geweld bij een terugkeer naar Irak;

Dat verzoekers in de loop van de procedure nog bijkomende elementen zal trachten aan te brengen die erop wijzen dat aan verzoekers de subsidiaire bescherming moet worden toegekend;

Zodat, de artikelen 48/3,48/4 en 62 van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd geschonden;

Dat het middel bijgevolg in zijn geheel ernstig en gegrond voorkomt."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid is ertoe verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan eerste verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zijn vrees voor de PKK die hem van spionage zou beschuldigen ongeloofwaardig is, nu (i) er meerdere tegenstrijdigheden werden vastgesteld in zijn verklaringen en die van zijn neef die aan de kern van hun asielaanvragen raken, (ii) zijn verklaringen en die van zijn neef met betrekking tot de contacten die hun familie met de PKK had weinig coherent waren, (iii) hij opmerkelijke verklaringen aflegde over de inspanningen die de PKK deed om hem en zijn neef te lokaliseren, (iv) hij incoherente verklaringen aflegde over waar hij zich bevond toen hij hoorde dat er huiszoekingen bij hen thuis plaatsvonden, (v) hij en zijn neef zelfs niet coherent waren over het tijdstip waarop zij naar de boerderij werden gebracht en (vi) de door hem en zijn neef neergelegde documenten deze vaststellingen niet vermogen te wijzigen, en omdat (B) er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat (A) tweede verzoeker zich op exact dezelfde motieven als eerste verzoeker baseert en er geen andere redenen zijn waarom hij Irak ontvlucht is en dat in het kader van het door eerste verzoeker ingediende verzoek tot internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen gezien de ongeloofwaardigheid van het asielaanvragen, zodat ook in hoofde van tweede verzoeker niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen, en dat (B) er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij

in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het enig middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoekers verklaren vervolging te vrezen door de PKK die hen de schuld gaven van bombardementen in het dorp Sershaw op het ogenblik dat zij naar huis gingen om hun familie te bezoeken.

Na lezing van de administratieve dossiers kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekers er niet in slagen om hun vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Zo wordt in de bestreden beslissingen terecht gewezen op meerdere tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekers en in hun onderlinge verklaringen. De eerste bestreden beslissing bevat wat dit betreft de volgende overwegingen:

“Zo verklaarde u dat u 2 of 3 keer naar de de PKK basis in Sershaw was geweest en dit 1 maal in de aanwezigheid van uw neef was. U kon niet zeggen wanneer u de laatste keer de basis hebt bezocht maar schatte dit in eerste instantie in 2017. Tijdens dit laatste bezoek zou uw neef niet meegeweest zijn. Gevraagd in welk jaar u met uw neef de basis bezocht stelde u dit niet te weten maar dat dit 2017 of 2018 was (CGVS p.17-18). Los van het incoherente karakter in uw verklaringen gaf uw neef aan dat jullie in 2019 de basis samen hebben bezocht en dat dit tijdens jullie laatste verblijf in Sershaw was, ongeveer 2 weken voor het bombardement op de basis en bijgvolg voor de start van jullie problemen (CGVS neef p.4-5). Geconfronteerd met uw verklaringen hieromtrent stelde hij niet te weten waarom u dit had verklaard, maar bleef hij erbij dat jullie de laatste keer in 2019 waren geweest (CGVS neef p.10). Dergelijke verregerende tegenstrijdigheid over wanneer jullie de laatste keer de PKK basis hebben bezocht is niet aannemelijk.

Voorts verklaarde u dat u na de dreigtelefoon naar Z. (...) ging om hem over de telefoon te informeren en de familie (waaronder uw oom) nadien naar het huis van Z. (...) kwam om het probleem te bespreken. U bevestigde dit overigens meerdere keren (CGVS p.22). Uw neef verklaarde dat u inderdaad na het ontvangen van de dreigtelefoon naar hem ging, u 15 minuten bleef, maar dat jullie dan naar de oom gingen om daar samen met familieleden het probleem te bespreken (CGVS neef p.6-7). Geconfronteerd met uw verklaringen hieromtrent kwam uw neef niet verder dan dit te ontkennen en aan te geven dat jullie naar de oom gingen om het probleem met de familie te bespreken (CGVS neef p.10). Dergelijke tegenstrijdigheid over waar jullie samenkwamen om samen met jullie familieleden een oplossing te vinden ondergraaft verder de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Verder waren jullie verklaringen met betrekking tot de contacten die jullie familie met de PKK had weinig coherent. Zo antwoordde u in eerste instantie – voor de middagpauze - op de vraag of uw familie of deze van uw neef de PKK hebben proberen te contacteren enkel dat ze naar jullie huis of naar het huis van uw oom kwamen om jullie locatie te weten en jullie familie hen dan antwoordde dat jullie er enkel waren om te werken en niet aan spionage deden (CGVS p.15). Na de pauze werd nogmaals op de kwestie teruggekomen en stelde u plots dat uw familie de PKK had gecontacteerd, al bleef u op de vlakte of dit telefonisch of persoonlijk was. Geconfronteerd met uw bewering als zouden die contacten er niet geweest zijn – u sprak er in elk geval niet over hoewel de vraag vrij expliciet was- gaf u aan dat ze gepoogd hebben de PKK te contacteren. Gevraagd of ze dan contact met de PKK hebben gehad gaf u dan weer aan dat ze contact hebben genomen of naar een PKK leider zijn geweest of dat de PKK is gekomen om uiteindelijk te verklaren dat u niet 100 procent zeker weet of ze er geweest zijn of gepoogd hebben de PKK te contacteren maar dat u weet dat uw familie hen zei dat jullie geen spionnen waren. Uiteindelijk stelde u zeker te weten dat uw familie contact heeft opgenomen met de PKK, los van de huiszoekingen, maar dat u niet weet of ze hen belden of ze geweest zijn noch wanneer dit gebeurd zou zijn. Welk nieuws u eerst hoorde, namelijk het nieuws dat de familie de PKK had gecontacteerd of het nieuws dat zij de PUK hebben gecontacteerd kon u evenmin zeggen (CGVS p.24-26). Uw neef verklaarde echter dat familieleden naar de PKK basis zijn geweest om er te praten met PKK leden maar zij niet tevreden waren met de verheldering waarna zij naar de leiders van de PUK stapten. Jullie waren samen op de boerderij toen hij eerst te weten kwam dat familieleden naar de PKK basis zijn geweest en

enkele dagen later kwam hij te weten dat familieleden naar de leiders van de PUK zijn geweest (CGVS neef p.8-9). Het komt dan ook zeer onaannemelijk over dat uw neef concreet kon zeggen dat familieleden naar de PKK basis zijn geweest om het probleem met hen te bespreken terwijl u amper kon zeggen of ze effectief contact met de PKK hebben gehad, laat staan op welke wijze zij de PKK hebben gecontacteerd. Evenmin kon u zeggen welk nieuws u eerst hoorde hetgeen evenzeer weinig waarschijnlijk is gezien uw neef verklaarde dat er 2-3 dagen tussen beiden informatieoverdrachten lagen. Hiermee samenhangend legde uw neef bovendien inzake deze bezoeken incoherente verklaringen af. Zo gaf hij aan dat de oom naar de PKK basis was geweest maar kon hij niet zeggen of de oom alleen is geweest. Echter gaf hij in zijn DVZ verklaringen nog aan dat de oom samen met andere grote mannen naar de PKK was gestapt (DVZ vragenlijst neef 3.5). Hiermee geconfronteerd stelde hij dat hij hiermee de bekende ouderen bedoelde. Geconfronteerd met zijn verklaring dat hij niet wist of de oom alleen is geweest, kwam hij niet verder dan te stellen dat hij niet weet of die mensen al dan niet meewaren hetgeen niet overeenstemming kan worden gebracht met zijn verklaringen op de DVZ hieromtrent (CGVS neef p.8-10).

Verder legde u opmerkelijke verklaringen af betreffende de inspanningen die de PKK deed om jullie te lokaliseren. Gevraagd welke concrete inspanningen de PKK deed om jullie te lokaliseren gaf u aan dat zij tot op heden huizen van familieleden doorzoeken (CGVS p.12). Gevraagd of zij nog andere inspanningen gedaan hebben om jullie te lokaliseren stelde u dat ze ook bij uw oom langs vaderskant zijn geweest die evenzeer in Bawze woont. Gevraagd of zij nog andere inspanningen gedaan hebben om jullie te lokaliseren bleef u op de vlakte en stelde u vaagweg dat ze zoekacties en dreigementen doen en niet zullen stilstaan. Gevraagd of de PKK, voorzover u weet, jullie enkel in Bawze gezocht heeft bevestigde u dit (CGVS p.12-13). Uw neef verklaarde echter dat hij van zijn oom gehoord had dat de PKK ook naar jullie informeerde in Galadise op het moment dat jullie op de boerderij net buiten Galadise verbleven (CGVS neef, p.9). Dat u, ondanks meerdere concrete vragen naar de inspanningen van de PKK om jullie te vinden, geen melding maakt van deze zoekacties in Galadise terwijl u en uw neef er toen vlakbij verbleven is niet aannemelijk, te meer uw neef dit zowel op de DVZ als op het CGVS aanhaalde hetgeen het belang ervan verder indiceert.

Voorts legde u ook incoherente verklaringen af over waar u zich bevond toen u hoorde dat er huiszoekingen bij jullie thuis plaatsvonden. Initieel gaf u aan dat jullie bij de boerderij aankwamen toen jullie het nieuws over de huiszoekingen van de PKK bij jullie thuis vernamen (CGVS p.13). Echter gaf u na de middagpauze aan dat jullie nog in het huis van de oom waren toen jullie het nieuws over de huiszoekingen van de PKK vernamen. Geconfronteerd met uw initiële verklaringen hieromtrent ontkende u simpelweg dit te hebben gezegd en ontkende u dat u zei dat u aan de boerderij was toen u het nieuws over de huiszoekingen vernam (CGVS p.24-25). Echter blijkt duidelijk uit uw verklaringen dat u wel degelijk stelde bij de boerderij aan te komen toen u het nieuws vernam waardoor dergelijke uitleg simpelweg niet klopt.

Bevestigend voor jullie gebrek aan geloofwaardigheid is het gegeven dat u en uw neef zelfs niet coherent waren over het tijdstip waarop jullie naar de boerderij werden gebracht. Gevraagd rond welk tijdstip jullie naar de boerderij werden gebracht gaf u aan dat het overdag was en toen om een concretere schatting werd gevraagd stelde u dat het tegen de middag was (CGVS p.23). Uw neef verklaarde echter dat jullie 's ochtends na het ontbijt naar de boerderij werden gebracht en het ontbijt ongeveer rond 8-9 uur was (CGVS neef p.7). Hoewel enige voorzichtigheid is geboden bij het interpreteren van tijdstippen is het niettemin opvallend dat jullie verklaringen hieromtrent niet overeenkomen, te meer uw neef een concreet referentiepunt -namelijk het ontbijt- aangeeft en jullie op andere vlakken wel zeer concrete tijdsinschattingen geven; rond 21u dreigtelefoon, om 14 u terug van het werk; verblijf van 20-25 dagen aldaar, 20-25 minuten/20 minuten tot een half uur op de basis geweest; rond 00u vertrokken naar Galadise en rond 1u aankomst daar (CGVS p.9, 11; CGVS neef p.6).

Een dergelijke opeenstapeling van tegenstrijdigheden is manifest voor de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven gezien deze allen raken aan de kern van jullie relaas. Gezien jullie sinds de start van jullie gezamenlijke problemen de facto altijd samen waren kan dan ook verwacht worden dat jullie coherente verklaringen kunnen afleggen betreffende de gebeurtenissen die geleid hebben tot jullie vertrek uit Irak hetgeen geenszins het geval is."

Verzoekers brengen hiertegen in dat zij gehoord werden middels VCI (videoconferentie) en dat de communicatie via het scherm niet altijd helder en vlot verloopt. Zij beamen dat er bij nalezing van de gehoorverslagen tegenstrijdigheden worden vastgesteld, doch zij betwisten dat alle neergeschreven verklaringen overeenstemmen met wat zij gezegd hebben. Zij stellen zich hierbij de vraag of alles wat zij gezegd hebben wel helder is overgekomen bij de tolk en menen dat het niet uitgesloten is dat bepaalde feitelijkheden ten gevolge van de verstoorde communicatie niet precies zijn overgekomen bij de

protection officer van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) zoals zij ze hebben verwoord.

Voor zover verzoekers betwisten dat alle neergeschreven verklaringen overeenstemmen met wat zij gezegd hebben, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit de stukken van de administratieve dossiers blijkt weliswaar dat er zich tijdens het gehoor van eerste verzoeker enkele (kleine) technische storingen hebben voorgedaan, doch dat telkens de vraag werd herhaald, waarna eerste verzoeker de vraag beantwoordde (administratief dossier (hierna: adm. doss.) eerste verzoeker, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Bij aanvang van hun gehoor verklaarden beide verzoekers de aanwezige tolk goed te begrijpen (adm. doss., eerste verzoeker, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2; adm. doss., tweede verzoeker, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Op het einde van de interviews verklaarden verzoekers bovendien alle vragen goed begrepen te hebben (adm. doss., eerste verzoeker, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 27; adm. doss. tweede verzoeker, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). De advocaat van verzoekers, die verzoekers bij de interviews vergezelde, wenste aan het einde van de gehoren niets op te merken (adm. doss., eerste verzoeker, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 27; adm. doss. tweede verzoeker, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Ten slotte duiden verzoekers in hun verzoekschrift op geen enkele wijze aan op welk punt (een van) de gehoren op een foutieve wijze zou(den) zijn neergeschreven. Het is aan verzoekers om *in concreto* aan te wijzen wat er mogelijks verkeerd vertaald werd en welke invloed dit op de bestreden beslissingen kan hebben gehad. Door in het verzoekschrift louter te stellen dat "*het zeker niet is uitgesloten dat als gevolg van deze verstoorde communicatie bepaalde feitelijkheden niet precies zijn overgekomen bij de protection officer zoals ze door verzoekers werden verwoord*", tonen verzoekers niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de bestreden beslissingen hierdoor mogelijks anders zouden zijn geweest.

Aldus slagen verzoekers er niet in de door de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen inzake de tegenstrijdigheden en incoherenties tussen hun (onderlinge) verklaringen te weerleggen of te ontkrachten. Deze vaststellingen, die alle steun vinden in de administratieve dossiers, blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De vaststelling dat verzoekers dermate veel tegenstrijdige en incoherente verklaringen afleggen, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas. De omstandigheid dat zij over bepaalde aspecten van dit relaas ook gelijklopende en coherente verklaringen hebben afgelegd, doet hieraan geen afbreuk.

De bewijsstukken die zijn opgenomen in de administratieve dossiers (adm. doss. eerste en tweede verzoeker, stuk 8, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissingen als volgt over de door verzoekers neergelegde stukken:

"De foto's indiceren dat u en uw neef inderdaad meewerkten aan transporten hetgeen in bovenstaande op zich niet in twijfel wordt getrokken. Betreffende de auditieve opnames dient te worden gesteld dat dergelijke zaken makkelijk te ensceneren zijn en uit een opname niet kan worden afgeleid wie effectief de dreigementen uit, de beweegreden en de context waarin dit gebeurde waardoor dergelijke bewijsstukken als weinig objectief kunnen worden beschouwd en dan ook niet opwegen tegenover de zwaarwichtige vaststellingen die in bovenstaande met betrekking tot jullie geloofwaardigheid werden gedaan."

Deze motieven worden door verzoekers niet betwist.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekers geen elementen aanreiken waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij hun voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebben gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekers maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Irak zouden hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan de administratieve dossiers en informatie waaraan in de bestreden beslissingen wordt gerefereerd dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In de bestreden beslissingen wordt dit als volgt toegelicht:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de [provincie X] te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Na het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum kampt de regio met een zware politieke crisis en machtsstrijd tussen de Koerdische partijen, alsook een diepe economische crisis. De aanhoudende spanningen met de centraal-Iraakse regering omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, alsook de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden zet de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp, maar heeft tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden. Sinds 2016 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten sinds januari 2018 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold, voornamelijk in de provincie Suleymaniah. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK

en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Aan deze grondoffensieven kwam een einde nadat de Iraakse premier in september 2018 aan de federale grensautoriteiten de opdracht gaf de bewaking van de grens met Turkije te versterken.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen Koerdische rebellen, opnieuw sporadisch aanvallen uit op de Noord-Iraakse, meer bepaald op KDPI-doelwitten. De aanval in september 2018, waarbij Iran het hoofdkwartier van de KDPI viseerde, was de eerste Iraanse aanval waarbij er burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

Door in het verzoekschrift louter te stellen dat de verslagen die verwerende partij aanbrengt geenszins uitsluiten dat zij niet het risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld bij een terugkeer naar Irak, gaan verzoekers eraan voorbij dat in toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet een "reëel" risico op ernstige schade, bestaande uit ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, dient te worden aangetoond. Uit de stukken waarvan in de bestreden beslissingen de referentie werd opgenomen blijkt niet dat het risico op ernstige schade dat verzoekers lopen bij terugkeer naar (hun regio van herkomst in) Irak reëel is, en dit gelet op de bovenstaande motivering. Verzoekers laten na *in concreto* toe te lichten uit welke passage(s) van de door de commissaris-generaal gehanteerde landeninformatie zou blijken dat zij bij een terugkeer naar Irak een reëel risico zouden lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat het bieden van een volmaakte garantie dat een persoon geen ernstige bedreiging van het leven of de persoon zal ondergaan als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict onmogelijk is.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoekers geen persoonlijke omstandigheden aantonen die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Evenmin blijken dergelijke omstandigheden uit de stukken van de administratieve dossiers.

2.3.5.4. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land (en regio) van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoekers in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN